

**ПЕТЯ ДУБАРОВА
НА РУМЯНА
ИМПРЕСИЯ**

chitanka.info

Когато пиша вечер стихове, над моите коси прелитат бели гларуси. Аз чувствавам как ме викат с криле, треперещи от болка и обида, че може би съвсем съм ги забравила. И светлите им слънчеви очи като малки кристалчета бяла морска сол потъмняват, препълнени с тъга. Те литват към морето да дирят своето синьо морско щастие.

Когато вечер пиша стихове, китарата ме гледа — жадна за топлия бяг на пръстите по опънатите струни. Тя иска пак да бъде в ръцете ми. Тя помни как момчета и момичета, запалени с червено електричество, я гледаха и бяха на върха на своето младо щастие. Тогава я опиха с топлината си. Ала сега е жадна. Струните, изопнати от нетърпение, охладнели, недокоснати, издават някаква присъда.

Когато вечер пиша стихове, аз чувам как два вятъра — два силни морски ястреба, се сбиват кой да бутне с гърди вратата ми. Но те ме съзират притихнала и няма над своята червена тетрадка. Ревност ги обхваща. И духват из листата ѝ. Тя пърха като малка, до смърт уплашена птица. Но скоро те и двамата ме оставят. И плахо през комина си отиват, отнасяйки дъха си разтреперан. Литват между хората да гонят друго щастие.

Почакайте ме, гларуси. Та аз не съм забравила крилата ви, очите ви и тези сини приказки, с които ме омайвате. Да, вие преди малко тук ме викахте, а тръгнахте сами и аз не споделих солените ви крясъци, но вие тука останяхте. И вашето присъствие напират от стиховете ми. О, тази вечер — цялата, аз бях с вас.

И вие, мои ветрове, ревнивци мили. Та как дори за миг помислихте, че не ви обичам. Да — цяла вечер бяхте с мен и гушехте ръцете си в гнездото на косите ми. Ах, как сте умърлушени. Мои мили, смешни! Е, хайде, усмихнете се! Аз идвам с вас — возете ме в своите въздушни царства. Издувайте роклята ми! О, нека тя заприлича на разтворен мак!

Почакайте — китарата!

Засмиват ми се струните. Но — виж! Та те са тъй различни от тези в стиховете ми. Не, може би са същите — смеха си струнен сипнали.

И моето червено щастие превръща се в парещ въглен — малък, истински и светъл — като едно стихотворение.

1976 г.

Издание:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.